

[Justitsministeren]

dremyndighed. F.eks. er det efter min mening at gå for langt, når forslagsstillerne vil tillægge en far, som slet ikke har forbindelse med sit barn og aldrig har haft det, andel i forældremyndigheden.

Vi må i den forbindelse huske på, at den ordning, som blev drøftet i ægteskabsudvalget, var meget snævrere end den, som forslagsstillerne ønsker. Det var en ordning, hvorefter der er fælles forældremyndighed, hvis forældrene aftaler det og statsamtet godkender det.

Jeg kan som sagt ikke gå ind for disse to forslag, således som de er udformet, men er indstillet på, at spørgsmålet om muligheden for at aftale fælles forældremyndighed bør drøftes nærmere i løbet af kort tid. Det må navnlig gælde for forældre, der er blevet separeret eller skilt. For ugifte samboende er jeg på forhånd skeptisk over for, om der bør være adgang til fælles forældremyndighed.

For så vidt angår det punkt i beslutningsforslaget, der vedrører samkviksretsret, mener jeg, at forslagsstillerne i bemærkningerne til punkt 3 peger på nogle meget væsentlige forhold. Jeg er således enig i, at det er vigtigt for barnet at bevare kontakten til den af forældrene, som ikke har del i forældremyndigheden, og vi er da også i administrationen af samkviksretsreglerne opmærksomme herpå.

Mange forældre – og vistnok et stigende antal – finder i dag i enighed selv ud af samkviksretsretten og praktiserer en hyppig og nær kontakt mellem barnet og den anden af forældrene. Det synes jeg er glædeligt.

Det er samtidig vigtigt at få forældrene til at forstå betydningen af en nær kontakt med den, barnet ikke bor hos, og således se ud over de problemer for forældrene, der følger med en samlivsophævelse.

I en del tilfælde må forældrene imidlertid søge myndighedernes bistand til at få fastlagt samkviksretsretten. Efter den gældende lovgivning er det statsamtterne med ankeadgang til familieretsdirektoratet, der behandler disse sager. Kan forældrene ikke blive enige om en anden ordning, har man i almindelighed fastsat omfanget af samkviksretsretten til en weekend om måneden fra fredag til søndag, 14 dage i sommerferien og nogle dage i forbindelse med højtiderne.

Børnekommissionen peger i sin betænkning fra 1981 på, at der synes at være behov for en udvidelse af det normale omfang af

samkviksretsretten. Børnekommissionen fandt, at omfanget burde fastsættes til hver tredje weekend og suppleres med ret til samkviksret en ugentlig hverdageftermiddag.

Under forhandlingerne i folketinget om børnekommissionens betænkning blev det oplyst, at justitsministeriet var indstillet på at imødekomme ansøgninger om samkviksretsret på hverdage, såfremt det kan arrangeres på en for barnet og forældrene hensigtsmæssig måde og en samlet vurdering af de konkrete omstændigheder ikke taler imod det.

Bla. på baggrund af børnekommissionens henstilling har man i stigende omfang fraveget den tidligere omtalte samkviksretsretning. En sådan fravigelse fandt navnlig sted og finder sted, når forhold hos parterne og barnet, f.eks. barnets alder eller parternes bopæl, tilsiger en mere individuel bedømmelse, der bl.a. kan føre til en hyppigere samkviksretsret, f.eks. hver tredje weekend.

På tilsvarende måde har man tillagt aftaler mellem forældre om samkviksretsret større betydning, således at en ændring i almindelighed forudsætter, at de forhold, der lå til grund for aftalen, er ændret.

Jeg kan sige, at jeg er helt indstillet på at støtte den udvikling, der allerede er i gang i myndighedernes praksis henimod en mere individuel bedømmelse af spørgsmål om samkviksretsretens omfang. Eksempelvis kan der være grundlag for i videre omfang at overveje en hyppigere weekendsamkviksretsret, hvis dette kan gennemføres på en måde, der er hensigtsmæssig for barnet og forældrene.

Det må imidlertid ved bedømmelsen af spørgsmålet om samkviksretsretens omfang erindres, at weekendsamkviksretsret mere end én gang om måneden i en række tilfælde ikke vil være det bedste for barnet, f.eks. fordi afstanden mellem forældrenes bolig giver særlige transportproblemer eller på grund af forældrenes stejle og fjendtlige holdning over for hinanden. Hvis det er et større barn, bør der også tages hensyn til barnets egne ønsker med hensyn til samkviksretten.

Som man vil kunne forstå, er man allerede nået et godt stykke i retning af de tanker, som kommer til udtryk i det fremsatte forslag. Jeg er ikke i dag parat til helt præcist at sige, hvor langt man kan eller bør gå, og afgørelserne bør også fortsat være konkrete, således at der i videst muligt omfang tages hensyn til forholdene i hver enkelt sag.